

WINTER, Bruno de, journalist, oprichter van 't Pallieterke (Antwerpen 9 maart 1910 - Antwerpen 30 mei 1955).

Na middelbare studie aan het St.-Jan Berchmanscollege te Antwerpen werd hij in 1931, op 21-jarige leeftijd, redacteur van Het Handelsblad. Tijdens de oorlog werkte hij voor de Landbouw- en Voedingscorporatie. Na de bevrijding hernam hij zijn werk voor Het Handelsblad, waarin hij een populaire rubriek schreef, Kleine Kroniek, die hij

WEDERDAG, 2 JUNI 1955
 23
't Pallieterke
 WEEKBLAD
 50c
 VOOR MENSEN MET EEN GOED HART EN EEN BLENDE KADDEREN

Blijfter Bruno De Winter 1945 - 1955

† Bruno De Winter

Die nummer moest geheel anders zijn. Het had een jubelnummer moeten worden zoals de Big Boss die verleden week had betaald. In een vroeger der druk. Een handiger formaat. Met de oude vertrouwde rubrieken in een ander kleed. En met even de glas van tien jaar weerslechte trouw en vertroeven (ommen het trouwachtig en zijn leers).

Wanneer zij dat nummer in handen krijgt dan weet zij dat het komt uit een huis dat plots in een diepe ruw is gedupeerd. Zeg niet alles in maar dertienogen want het heeft ons zoveel moeite gekost. Het werd met meer traven dan lukt samen geschreven. Traven van pijn omwille van de Big Boss die werd weggevoerd, omwille van het onvoldoende teerd werd afgehaakt, omwille van het lateet en de goedheid en de poverheid die niet hem vermissen. En een beetje ook omwille van de boeligheden en de zich van nie moeter maakt.

Bruno De Winter, onze Big Boss die dit kranke vachtte en tot groei en groothed bracht is een dag voor het jubelnummer van het leemjarige «Pallieterke» was oggemaakt zonder gesontven. Hij was 45 jaar oud.

Zondagavond had de provier hem de Laatste Sacramenten en de Pauselijke Zegen toegediend. Zeer vroeg Maandagmorgen nog voor de Zeldere Pinksteren hang aan de hemel steg heeft hij de ogen gesloten nadat hij de lele nacht door had gepraat met zijn vrouw, zijn twee jaagens en zijn medewerker. De dood heeft hem gegrepen op de plaats waar zij degenen treft die Onze-Lieve-Heva vroeg en jong op het appel plaats: het hart, haar had hij ook, een onraad gelieden, onze Rijmelaar Leode Castens, geraakt.

Bruno De Winter sloef zoals hij was zelfsker, met op de lippen woorden van ernst en gemoeidelijkheid die afgewisseld werden met een spelacht en een uilval van ironie. Hij sloef zonder angst, zonder waan. En ook zonder klacht. Hij die zijn leven lang had gediscussieerd heeft niet tegengeproken toen de Meester van Hertoven aanklopte. Tot op het ogenblik dat zijn hart in een krampeblijg trekken stilver bleef zijn geest buitengewoon helder. Met een haast pijnlijke zin voor het detail heeft hij in de nacht zijn laatste wilsverklaring onafgedrukt. Hij wilstede de platen die anderen mochten uitvoeren. Hij sprak over «t Pallieterke», zijn kranke, over zijn leers die hij vrede de gronde waarheit, ook linden zij voor hem af voor hen naet schonen was, heeft wilsen geve. En hij vroeg dat anderen zijn werk zouden voortvrien inden de leers daanre aarwten gaan. Hij sprak ook

over de doodsbrieven — gezelsch als die van Leode Castens — die hij wils hebben en over de uitvaart. Over zijn stad, over Antwerpen, en over «den Antwerp», de vuchthoing waaraan hij een verwoed supporter was.

Bruno De Winter, onze Big Boss is nu dood. Wanneer zij dit kranke in uw bus vindt dan zijn wij op weg om hem te begraven, wij en de 70 lalike vrienden die hij in Vlaanderen teit.

Wij zullen hem niet meer zien zitten achter zijn bureau, knoetig op de mochtone lijkend. Maar er blijft ons gegroeg over opdat wij hem nooit zullen vergeeten.

Hij laat ons de herinnering aan een uitzonderlijk journalist, een goede chel, een levenslustig geest en een geestesnoem. Hij was in 1931 als sultrid op «Het Handelsblad» begonnen. Hij stoufde er een beetje aan alle rubrieken. Maar er was een knoetlijke waarin hij vrij en vrank zijn geest overmosen en dingen daaraan had hij zijn hart verpand. Het heette «t Pallieterke». In 1941 verliet hij «Het Handelsblad». Zijn kranke werd weekblad.

Dit blad droeg de hele stempel van zijn persoon. Een stukje Tijl, een beetje Reinout en ja, een hele boel Pallieter. Hij genoot met volle teugen van Gods goede gunsten en liet vooral ook anderen daarvan genieten. Achter zijn lottende spot en schampere ironie ging een warm en rijk gemoed gaak. Hij

bleef in hoge mate de garen van de trouw en van de gemoeilheit.

In spoor maar ook in tegenwoord stond hij naast zijn vrienden en met zijn vijanden — en hij leide er God zij dank enkelen — dood hij naast een compromis. Spijt de ervaring van onduidelijk hoorbit die hij keer op keer opdeed bleven zijn hart, en ook zijn gedwengele openstaan voor degenen die in nood verkerden. Velen moeten hem «Dank U» zeggen. Ook wij. Niet alleen «dank U» omwille van de steun en de vriedenschap. Maar «dank U» omdat Bruno De Winter gedwengele 15 jaar vrij en overvaard de stem van Vlaanderen heeft laten hooren die sommelren en voorgeed de dampen wilsen opstellen.

Inderen zijn na hem gekomen — veel later — en hebben hetzelfde geogd maar ook minder kracht en minder talent.

Hij koos vrede de zijn van de zwakkere. Met de vriedstrijd tegen de vriedstrijd. Met de geeragene tegen het krasse gerecht. Met de spejsagene tegen de dwingeland. Met de zachte tegen de heendstijl en de represie. Met de flamingant tegen de volksvreemde. Met de arme tegen de rijke. Met de schamele en de sliepde tegen de uitbuiting en de woeker.

Zelf van een sliepde beginatvheid heeft hij oegendig de schijnbeilichheid bestreden, de poer gekankeld. Hij rolie moezigen het maankakke af en legde het weling-schoon genat bloed. Hij was een hartochtelijk pacifist. Hij verkoos de methode van Gandhi boven het gebruik van brutaal geweld.

Hij zette voor zich de vriedheid op — «daar heb ik in 1946 voor gevachten» piacht hij alreeds te verklaren — en te zeggen wat heen liet was maar geog een ander gill den-lille vrieden om een arectere mening te vriedoeken.

Bruno De Winter is nu dood. Het was zijn laatste en vurige wens dat zijn taak in de geest waarin hij de lugen van worden voortgeet.

De vriederen en de lezers: dat wil wlicht verhoegen en de tegenslevers zal het belietien voortijdig te jubelen.

Bruno De Winter is nu dood. Maar hij heeft gewild dat zijn spelbich over Vlaanderen zou blijven schelien.

Nu we dit ten einde schrijven weten we niet of we alles hebben gezogd dat hij leved geogt. Maar we herlden ons in dat hij daarboren waren met de Rijmelaar achter een heneche pit zit en met een oninsig mededogen over ons sterbich, over zijn vrouw die sterd een vriedig haren voor hem was, over zijn twee jongens die hij se lief had, over zijn oud moederke en over zijn vrienden en leers waarin hij wil vrieder leven. **DE REBACTIE.**

ondertekende als „'t Pallieterke". Toen leden van een katholieke jeugdbeweging hem vroegen te reageren op een minderwaardig moppenblad, besloot hij zelf een satirisch weekblad op te richten, wat hij deed in samenwerking met de reclameagenten Polderman en Van Gool. Als titel gebruikte hij zijn signatuur in Het Handelsblad, dat hij spoedig zou verlaten. Het eerste nummer verscheen op donderdag 17 mei 1945 en De Winter zou het weekblad blijven leiden tot aan zijn dood, gevolg van een hartaanval, op 45-jarige leeftijd.

De Winter was een all-round journalist, die voor Het Handelsblad en daarna voor zijn eigen publikatie op diverse terreinen werkzaam is geweest. Zijn grote populariteit dankte hij na de oorlog vooral aan het feit dat hij, die niet door de collaboratie was gecompromitteerd, de verdediging opnam van Vlaamsgezinden die door een harde repressie ten onrechte of te zwaar werden getroffen. In een periode toen velen niet konden of wilden spreken, was hij een der eersten om vrijmoedig en scherp zijn stem te verheffen. GASTON DURNEZ